

cionista haurà de dirigir-se també a la societat gestora del fons per a sol·licitar la subscripció de participacions per l'import que s'abone al compte del fons procedent de la venda d'accions.

Així mateix, l'accionista haurà de comunicar a la societat gestora del fons la informació financera i fiscal del traspàs.

6. Als efectes de traspàs, les institucions d'inversió col·lectiva previstes en l'article 77.2 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, tindran el mateix règim que l'establert per als fons d'Inversió en els apartats anteriors, amb les especialitats següents:

a) Les obligacions establides per a la societat gestora del fons intervinent en un traspàs seran assumides per l'entitat comercialitzadora de la dita institució d'inversió col·lectiva registrada en la Comissió Nacional del Mercat de Valors, que haja intervingut en la subscripció de les participacions o accions objecte del traspàs, o la que l'haja substituït en la dita funció i estiga així mateix registrada a estos efectes en la Comissió Nacional del Mercat de Valors.

b) Les referències al depositari s'entendran fetes a l'entitat on l'entitat comercialitzadora o la institució d'inversió col·lectiva tinga el compte destinat a la realització de subscripcions i reembossaments de participacions o compres i vendes d'accions.

7. L'omissió del compliment de les obligacions establides en esta secció se sancionarà en via administrativa d'acord amb el que estableix el capítol V d'esta Llei.

8. El ministre d'Economia, i amb la seua habilitació expressa la Comissió Nacional del Mercat de Valors, podran desplegar el contingut d'este article efectuant les adaptacions que siguen necessàries per a garantir la seguretat i transparència dels procediments. Així mateix, podrà autoritzar sistemes estandarditzats, amb les degudes garanties de seguretat per a la transmissió de sol·licituds de traspàs, per a la transferència d'efectiu i per a la transmissió d'informació entre les entitats intervinents en el procediment.»

Disposició final quarta. *Modificació del límit de la quota íntegra de l'Impost sobre el Patrimoni.*

Es modifica l'article 31 (límit de la quota íntegra) de la Llei 19/1991, de 6 de juny, de l'Impost sobre el Patrimoni, que tindrà la redacció següent:

«1. La quota íntegra d'este Impost, conjuntament amb la porció de la quota corresponent a la part general de la base imposable de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, no podrà excedir, per als subjectes passius sotmesos a l'impost per obligació personal, el 60 per 100 de la part general de la base imposable d'este últim.

A estos efectes:

a) No es tindrà en compte la part de l'Impost sobre el Patrimoni que corresponga a elements patrimonials que, per la seua naturalesa o destí, no siguen susceptibles de produir els rendiments gravats per la Llei de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques.

b) Se sumarà a la base imposable de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques l'import dels dividends i participacions en beneficis a que

es referix l'article 76.1.a) de la Llei 43/1995, de 27 de desembre, de l'Impost sobre Societats.

c) En el cas que la suma de les dos quotes supere el límit anterior, es reduirà la quota de l'Impost sobre el Patrimoni fins a arribar al límit indicat, sense que la reducció pugua excedir el 80 per 100.

2. Quan els components d'una unitat familiar hagen optat per la tributació conjunta en l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, el límit de la quota íntegra conjunta de tal Impost i de la de l'Impost sobre el Patrimoni, es calcularà acumulant les quotes íntegres meritades per aquells en este últim tribut. Si és el cas, la reducció que corresponga practicar es prorratejarà entre els subjectes passius en proporció a les seues respectives quotes íntegres en l'Impost sobre el Patrimoni, sense perjuí del que disposa l'apartat anterior.»

Disposició final quinta. *Entrada en vigor.*

La present Llei entrarà en vigor el dia 1 de gener del 2003 i resultarà d'aplicació als períodes impositius que s'inicien a partir d'esta data.

El que disposa la disposició adicional sexta i la disposició transitòria tercera s'aplicarà per als períodes impositius iniciats a partir de l'1 de gener del 2002.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 18 de desembre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern
en funcions,
MARIANO RAJOY BREY

24811 *LLEI 47/2002, de 19 de desembre, de reforma de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, per a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la Directiva 97/7/CE, en matèria de contractes a distància, i per a l'adaptació de la Llei a diverses Directives comunitàries. («BOE» 304, de 20-12-2002.)*

A tots els que vegem i entenguen esta Llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Directiva 97/7/CE, relativa a la protecció dels consumidors en matèria de contractes a distància, regula una matèria ja prevista en el nostre ordenament jurídic en la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, dins del que la Llei anomena «Vendes especials» i a la qual dedica el capítol II del Títol III, amb la rúbrica de «Vendes a distància».

A pesar que el legislador de 1996 va fer un notable esforç per a atindre's en la regulació de la matèria al que llavors no era més que un projecte de Directiva, una vegada publicada esta s'ha fet evident la necessitat de modificar eixa regulació perquè la Directiva pugua considerar-se correctament traslladada.

Es just destacar que els punts fonamentals de la norma comunitària, com ara el dret de desistiment, la prohibició d'enviaments no sol·licitats, el pagament per mitjà

de targeta o el deure d'informació estaven ja incorporats, per això la Directiva ja es trobava traslladada en els seus aspectes més importants des del mateix moment de la seua publicació. Quedaven per incorporar, no obstant, altres previsions d'importància secundària, junt amb algun altre aspecte important, com és el dret de resolució per al cas d'incompliment del deure d'informació, cosa que ha obligat a modificar la majoria de les normes que s'ocupen de la matèria. No obstant, a pesar de l'extensió de la reforma realitzada, el nucli de la regulació continua sent molt paregut a l'anterior.

Ha sigut precisament este limitat abast de la reforma el determinant per a optar, quant a la transposició de la Directiva 97/7/CE, per una llei de modificació de la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista, en compte de realitzar la transposició per mitjà d'una nova llei completa, com podria aconsellar el fet que la Directiva estén el seu àmbit a contractes de compravenda i de subministrament de servicis, quan la Llei espanyola només s'ocupava, en principi, de les vendes a distància, així com el fet que la Directiva es dirigix de forma immediata a la protecció del consumidor, mentres que la Llei espanyola du a terme eixa protecció en un context més ampli de regulació general de l'activitat de venda. De totes maneres, ja la Llei de 1996 incloïa una disposició addicional primera destinada a aplicar la normativa de vendes a distància als contractes de servicis; i, d'altra banda, el fet que una norma sobre comerç interior responga al principi de protecció dels consumidors obeeix a un exprés manament constitucional.

Es troben també pendents de transposició les Directives 1999/44/CE, sobre determinats aspectes de la venda i garanties dels béns de consum, i 2000/35/CE, per la qual s'establixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials. En esta situació, raons d'economia procedimental aconsellen dur a terme en un sol cos legal les modificacions de la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista que resulten necessàries per a adaptar el seu contingut al que és essencial de la regulació harmonitzadora comunitària, en la mesura exigible en l'àmbit d'aplicació de la Llei. Per descomptat, sense pretendre amb això substituir la labor global de transposició de les dos Directives, que es durà a terme en el seu moment.

Per a impedir la desprotecció dels consumidors mentres s'arriba a la transposició total de la Directiva 1999/44/CE, s'incorpora una disposició final que manté el règim vigent de garantia dels béns duradors fins a la implantació definitiva del sistema que introduïx la norma comunitària.

Per tot això, la present Llei modifica el capítol II del Títol III i la disposició addicional primera, junt amb l'article 65 de la Llei 7/1996, per a dur a terme la transposició total de la Directiva 97/7/CE. Modifica també els articles 12 i 61: el primer d'estos, amb l'únic objecte d'introduir la responsabilitat del venedor en el cas que els béns adquirits no siguen conformes amb el contracte, i de prevore la garantia comercial en termes concordats amb la regulació de la Directiva 1999/44/CE, i el segon, per a estendre la responsabilitat solidària de les empreses subhastadores a la falta de conformitat dels béns subhastats. I modifica també l'article 17, per a arrebregar la penalització d'interessos per mora que establix la Directiva 2000/35/CE, i per a determinar uns requisits mínims que han de complir les clàusules de reserva de domini que puguen haver sigut estipulades en la forma prevista per esta Directiva.

Considerant la naturalesa civil i sobretot mercantil dels preceptes de les Directives que s'incorporen al dret intern —que en la major part afecten directament el contingut del dret privat dels contractes—, la present Llei es dicta a l'empara de les competències que atribuïxen

a l'Estat els articles 149.1.6a i 8a de la Constitució, sense perjudi de les competències que corresponen a les Comunitats Autònomes en matèria de comerç interior i de protecció dels consumidors i usuaris.

No obstant, els articles 38.2 i 61.1.ñ) de la Llei 7/1996, modificats en els termes dels articles 3 i 5 d'esta Llei, que obeeixen a la necessitat d'establir la deguda coordinació interterritorial en una activitat la projecció de la qual sobrepassa els límits geogràfics de les Comunitats Autònomes, tindran la consideració de normes bàsiques, dictades a l'empara de l'article 149.1.13a de la Constitució.

Article primer.

Es modifica l'article 12 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactat com seguix:

«Article 12. *Garantia i servici postvenda.*

1. El venedor dels béns respondrà de la falta de conformitat d'estos amb el contracte de compravenda, en els termes definits per la legislació vigent.

2. Els productes posats a la venda es podran oferir acompanyats d'una garantia comercial que obligarà la persona que l'oferisca en les condicions establides en el document de garantia i en la corresponent publicitat. La garantia comercial addicional oferida pel venedor haurà en tot cas d'arrebregar les obligacions que, en matèria de garanties de béns de consum, impose la Llei.

3. El productor o, si no n'hi ha, l'importador garantirà, en tot cas, enfront dels compradors, l'existència d'un adequat servici tècnic per als béns de caràcter durador que fabrica o importa, així com el subministrament de peces de recanvi durant un termini mínim de cinc anys a comptar de la data en què el producte deïxe de fabricar-se.

4. L'acció o el dret de recuperació dels béns entregats pel consumidor o usuari al comerciant per a la seua reparació prescriurà als tres anys a partir del moment de l'entrega. Reglamentàriament s'establiran les dades que haurà de fer constar el comerciant en el moment en què se li entrega un objecte per a la seua reparació i les formes en què podrà acreditar-se la mencionada entrega.»

Article segon.

Es modifiquen els apartats 2 i 5 de l'article 17 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queden redactats com seguix:

«Article 17. *Pagaments als proveïdors.*

(...)

2. Els comerciants als quals s'efectuen les corresponents entregues quedaran obligats a documentar, en el mateix acte, l'operació d'entrega i recepció amb menció expressa de la seua data.

De la mateixa manera, els proveïdors hauran d'indicar en la seua factura el dia del calendari en què ha de produir-se el pagament.

Si totes o alguna de les mercaderies estigueren afectades per una clàusula de reserva de domini, la factura expressarà així mateix esta circumstància, que haurà de respondre en tot cas a un acord entre proveïdor i comerciant documentat amb anterioritat a l'entrega.

Les factures hauran de fer-se arribar als comerciants abans que es complisquen trenta dies des de la data d'entrega i recepció de les mercaderies.

(...)

5. En qualsevol cas, es produirà la meritació d'interessos moratoris de forma automàtica a partir de l'endemà a l'assenyalat per al pagament o, si no hi ha pacte, a aquell en el qual s'haja d'efectuar d'acord amb el que estableix l'apartat 1. En estos supòsits, el tipus aplicable per a determinar la quantia dels interessos serà l'aplicat pel Banc Central Europeu a la seua més recent operació principal de refinançament, incrementat en set punts percentuals, llevat que les parts hagen acordat en el contracte un tipus distint, que en cap cas serà inferior a l'assenyalat per a l'interés legal incrementat en un 50 per 100.»

Article tercer.

Es modifica el capítol II del Títol III de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactat com següix:

«CAPÍTOL II

Vendes a distància

Article 38. *Concepte.*

1. Es consideren vendes a distància les fetes sense la presència física simultània del comprador i del venedor, sempre que la seua oferta i acceptació es realitzen de forma exclusiva a través d'una tècnica qualsevol de comunicació a distància i dins d'un sistema de contractació a distància organitzat pel venedor.

2. Les empreses de vendes a distància que difonguen les seues ofertes per mitjans que compreguen el territori de més d'una Comunitat Autònoma s'inscriuran en el Registre especial que a l'efecte funcione en el Ministeri d'Economia, el qual arrebregarà les dades subministrades per les Comunitats Autònomes on cada empresa tinga el seu domicili social, coincidents amb les que figuren en el respectiu Registre autonòmic, quan haja sigut establert d'acord amb el que preveu l'anterior article 37.

Les empreses no establides a Espanya que practiquen vendes a distància en territori espanyol s'inscriuran directament, a l'efecte informatiu, en el Registre del Ministeri d'Economia.

El Ministeri d'Economia informarà les Comunitats Autònomes de les empreses de venda a distància registrades.

De la mateixa manera, les Comunitats Autònomes comunicaran a l'Administració General de l'Estat les modificacions que es produïsquen en el registre autonòmic corresponent.

3. La regulació establida en la present Llei per a les vendes a distància no s'aplicarà a:

- a) Les vendes realitzades per mitjà de distribuïdors automàtics o locals comercials automatitzats.
- b) Les vendes realitzades en subhastes, excepte les efectuades per via electrònica.

4. Els articles 39.1, 40, 43.1, 44 i 47 no s'aplicaran als contractes de subministrament de productes alimentaris, de begudes o d'altres béns de la llar de consum corrent subministrats en el domicili del consumidor, en la seua residència o en el seu lloc de treball per distribuïdors que realitzen visites freqüents i regulars.

5. L'apartat 2 anterior i l'article 37 no s'aplicaran a les activitats de prestació de servicis de la societat de la informació i comerç electrònic.

6. Quan la contractació a distància de béns o servicis es duga a terme a través de mitjans electrònics, s'aplicarà preferentment la normativa específica sobre servicis de la societat de la informació i comerç electrònic.

7. Les comunicacions comercials per correu electrònic o altres mitjans de comunicació electrònica equivalents es regiran per la seua normativa específica.

8. La validesa i l'eficàcia dels contractes relatius a béns immobles quedarà condicionada al compliment dels requisits que imposa la seua legislació específica.

Article 39. *Proposta de contractació.*

1. En totes les propostes de contractació haurà de constar inequívocament que es tracta d'una oferta comercial. Concretament, en el cas de comunicacions telefòniques, haurà de precisar-se explícitament i clarament, al principi de qualsevol conversació amb el comprador, la identitat del venedor i la finalitat comercial de la telefonada.

2. La utilització per part del venedor de les tècniques de comunicació que consistisquen en un sistema automatitzat de telefonada sense intervenció humana o el telefax, necessitarà el consentiment previ del consumidor.

3. En tot cas, hauran de complir-se les disposicions vigents sobre condicions generals de contractació, protecció dels menors i respecte a la intimitat. Quan s'utilitzen dades personals procedents de fonts accessibles al públic per a la realització de comunicacions comercials, es proporcionarà al destinatari la informació que assenyala la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, i s'oferirà al destinatari l'oportunitat d'oposar-se a la recepció d'estes.

Article 40. *Informació prèvia.*

1. Abans d'iniciar el procediment de contractació i amb l'antelació necessària, el venedor haurà de subministrar al consumidor, de forma veraç, eficaç i suficient, la informació següent:

- a) La identitat del venedor i la seua adreça.
- b) Les característiques essencials del producte.
- c) El preu, inclosos tots els impostos.
- d) Els gastos d'entrega i transport, si és el cas.
- e) La forma de pagament i les modalitats d'entrega o d'execució.
- f) L'existència d'un dret de desistiment o resolució, o l'absència d'este en els contractes a què es referix l'article 45.
- g) El cost de la utilització de la tècnica de comunicació a distància quan es calcule sobre una base distinta de la tarifa bàsica.
- h) El termini de validesa de l'oferta i del preu.
- i) La duració mínima del contracte, si és procedent, quan es tracte de contractes de subministrament de productes destinats a la seua execució permanent o repetida.
- j) Les circumstàncies i condicions en què el venedor podria subministrar un producte de qualitat i preu equivalents, en substitució del sol·licitat pel consumidor, quan es vullga prevore esta possibilitat.
- k) Si és el cas, indicació de si el venedor disposa d'algun procediment extrajudicial de solució de conflictes o si hi està adherit.

2. La informació continguda en l'apartat anterior, la finalitat comercial de la qual ha de ser indubtable, haurà de facilitar-se al comprador de manera clara, comprensible i inequívoca, per mitjà de qualsevol tècnica adequada al mitjà de comunicació a distància utilitzat, i haurà de respectar, en particular, el principi de bona fe en les transaccions comercials, així com els principis de protecció de què siguin incapaços de contractar.

Article 41. Necessitat de consentiment exprés.

1. En cap cas la falta de resposta a l'oferta de venda a distància podrà considerar-se com a acceptació d'esta.

2. Si el venedor, sense acceptació explícita del destinatari de l'oferta, envia a este el producte ofert, s'aplicarà el que disposa l'article següent.

Article 42. Prohibició d'enviaments no sol·licitats.

Queda prohibit enviar al consumidor articles o mercaderies no demanats per ell al comerciant quan estos subministraments incloguen una petició de pagament. En el cas que així es faça, i sense perjudi de la infracció que això suppose, el receptor d'estos articles no estarà obligat a la seua devolució, ni podrà reclamar-se-li el preu.

En el cas que decidisca tornar-ho no haurà d'indemnitzar pels danys o demèrits patits pel producte.

No s'aplicarà el que disposa el paràgraf primer quan quede clarament de manifest al receptor que l'enviament no sol·licitat es devia a un error, i correspondrà al venedor la càrrega de la prova. El receptor tindrà dret a ser indemnitzat pels gastos i pels danys i perjudis que se li hagen causat.

Article 43. Execució i pagament.

1. Llevat que les parts hagen acordat una altra cosa, el venedor haurà d'executar la comanda a tot tardar en el termini de trenta dies a partir de l'endemà a aquell en què el comprador li haja comunicat la seua comanda.

2. En cas de no execució del contracte per part del venedor per no trobar-se disponible el bé objecte de la comanda, el comprador haurà de ser informat d'esta falta de disponibilitat i haurà de poder recuperar com més prompte millor, i en qualsevol cas en un termini de trenta dies com a màxim, les sumes que haja abonat. En el cas que el venedor no realitze este pagament en el termini assenyalat, el comprador podrà reclamar que se li pague el doble de la suma deguda, sense perjudi al seu dret de ser indemnitzat pels danys i perjudis patits en allò que excedisquen de la dita quantitat.

3. Si no es troba disponible el bé objecte de la comanda, quan el consumidor haja sigut informat expressament d'esta possibilitat, el venedor podrà subministrar sense augment de preu un producte de característiques paregudes que tinga la mateixa qualitat o superior. En este cas, el comprador podrà exercir els seus drets de desistiment i resolució en els mateixos termes que si es tractara del bé inicialment requerit.

Article 44. Dret de desistiment.

1. El comprador disposarà d'un termini mínim de set dies hàbils per a desistir del contracte sense cap penalització i sense indicació dels motius. Serà la llei del lloc on s'ha entregat el bé la que determine quins dies han de considerar-se hàbils.

2. L'exercici del dret de desistiment no estarà subjecte a cap formalitat, serà suficient que s'acredite en qualsevol forma admesa en dret.

3. El dret de desistiment no pot implicar la imposició de cap penalitat, si bé podrà exigir-se al comprador que es faça càrrec del cost directe de devolució del producte al venedor.

No obstant l'anterior, en els supòsits en què el venedor puga subministrar un producte de qualitat i preu equivalents, en substitució del sol·licitat pel consumidor, els costos directes de devolució, si s'exercix el dret de desistiment, aniran a càrrec del venedor que haurà hagut d'informar el consumidor d'això.

Seràn nul·les de ple dret les clàusules que imposen al consumidor una penalització per l'exercici del seu dret de desistiment o la renúncia a este.

4. A l'efecte de l'exercici del dret de desistiment, el termini es calcularà a partir del dia de recepció del bé, sempre que s'haja complert el deure d'informació que imposa l'article 47.

5. En el cas que el venedor no haja complert amb este deure d'informació, el comprador podrà resoldre el contracte en el termini de tres mesos comptadors des d'aquell en què es va entregar el bé. Si la informació a què es referix l'article 47 es facilita durant el citat termini de tres mesos, el període de set dies hàbils per al desistiment començarà a comptar des d'eixe moment. Quan el comprador exercisca el seu dret a resoldre el contracte per incompliment del deure d'informació que incumbix al venedor, este no podrà exigir que aquell es faça càrrec dels gastos de devolució del producte.

6. Quan el comprador haja exercit el dret de desistiment o el de resolució conforme al que estableix el present article, el venedor estarà obligat a tornar les sumes abonades pel comprador sense retenció de gastos. La devolució d'estes sumes s'haurà d'efectuar com més prompte millor i, en tot cas, en un termini màxim de trenta dies des del desistiment o la resolució. Correspon al venedor la càrrega de la prova sobre el compliment del termini. Transcorregut este sense que el comprador haja recuperat la suma deguda, tindrà dret a reclamar-la duplicada, sense perjudi que a més siga indemnitzat pels danys i perjudis que se li hagen causat en allò que excedisquen de la dita quantitat.

7. En el cas que el preu haja sigut totalment o parcialment finançat per mitjà d'un crèdit concedit al comprador per part del venedor o per part d'un tercer amb acord previ d'este amb el venedor, l'exercici del dret de desistiment o de resolució prevists en este article implicarà alhora la resolució del crèdit sense cap penalització per al comprador.

8. El transcurs del termini del dret de desistiment sense executar-lo no serà obstacle per al posterior exercici de les accions de nul·litat o resolució del contracte quan corresponguen conforme a dret.

Article 45. Excepcions al dret de desistiment.

Excepte pacte en contra, el que disposa l'article anterior no serà aplicable als contractes següents:

a) Contractes de subministrament de béns el preu dels quals estiga subjecte a fluctuacions de coeficients del mercat financer que el venedor no puga controlar.

b) Contractes de subministrament de béns confectionats conforme a les especificacions del consumidor o clarament personalitzats, o que, per la seua naturalesa, no puguin ser tornats o puguin deteriorar-se o caducar amb rapidesa.

c) Contractes de subministrament de gravacions sonores o de vídeo, de discs i de programes informàtics que hagen sigut desprecintats pel consumidor, així com de fitxers informàtics, subministrats per via electrònica, susceptibles de ser descarregats o reproduïts amb caràcter immediat per al seu ús permanent.

d) Contractes de subministrament de premsa diària, publicacions periòdiques i revistes.

Article 46. *Pagament per mitjà de targeta.*

1. Quan l'import d'una compra haja sigut carregat fraudulentament o indegudament utilitzant el número d'una targeta de pagament, el seu titular podrà exigir la immediata anul·lació del càrrec. En este cas, les corresponents anotacions de deute i reabonament en els comptes del proveïdor i del titular s'efectuaran com més prompte millor.

2. No obstant, si la compra haguera sigut efectivament realitzada pel titular de la targeta i l'exigència de devolució no fóra conseqüència d'haver-se exercit el dret de desistiment o de resolució reconegut en l'article 44 i, per tant, haguera exigít indegudament l'anul·lació del corresponent càrrec, aquell quedarà obligat enfront del venedor al rescabament dels danys i perjudicis ocasionats com a conseqüència de la dita anul·lació.

Article 47. *Informació.*

1. A més de la informació assenyalada en l'article 40, el consumidor haurà d'haver rebut, a l'execució del contracte, les següents informacions i documents:

a) Informació escrita sobre les condicions i modalitats d'exercici dels drets de desistiment i resolució, així com un document de desistiment o revocació, identificat clarament com a tal, que expresse el nom i l'adreça de la persona a qui ha d'enviar-se i les dades d'identificació del contracte i dels contractants a què es referix.

b) L'adreça de l'establiment del venedor on el comprador pugua presentar les seues reclamacions.

c) Informació relativa als servicis postvenda i a les garanties comercials que hi ha.

d) En cas de realització d'un contracte de duració indeterminada o de duració superior a un any, les condicions de rescissió del contracte.

2. La informació a què es referix l'apartat anterior haurà de facilitar-se per escrit o, excepte oposició expressa del consumidor, en qualsevol altre suport durador adequat a la tècnica de comunicació emprada i en la llengua utilitzada en la proposta de contractació.

Article 48. *Drets del consumidor.*

1. Quan el comprador siga un consumidor, entenen per consumidor el definit en els apartats 2 i 3 de l'article 1 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, els drets que el present capítol li reconeix seran irrenunciabls i podran ser exercits per estos encara que la legislació aplicable al contracte siga una altra distinta de l'espanyola, si el contracte presenta un vincle estret amb el territori de qualsevol Estat membre de la Unió Europea.

2. Els operadors de les tècniques de comunicació a distància, entenen per operadors les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, que siguen titulars de les tècniques de comunicació a distància utilitzades pels proveïdors, estan obligats

a procurar, en la mesura de les seues possibilitats, que els comerciants respecten els drets que el present capítol reconeix als consumidors i complisquen les obligacions que en este se'ls imposen.

3. Contra les conductes contràries al que disposa el present capítol que lesionen interessos col·lectius i interessos difusos dels consumidors i usuaris, podrà exercitar-se l'acció de cessació dirigida a obtenir una sentència que condemne el demandat a cessar en les dites conductes i a prohibir la seua reiteració futura. Així mateix, l'acció podrà exercir-se per a prohibir la realització d'una conducta quan esta haja finalitzat a l'hora d'exercitar l'acció, si hi ha indicis suficients que facen tèmer la seua reiteració de manera immediata.

L'acció de cessació s'exercirà conforme a les prescripcions que per a esta classe d'accions es contenen en la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, i en la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris.»

Article quart.

Es modifica l'article 61 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactat com seguix:

«Article 61. *Efectes de la venda en subhasta.*

1. L'adquisició de béns mobles per mitjà d'una venda en pública subhasta d'acord amb el que preveu la present Llei determinarà la seua irreivindicabilitat en la forma establida en l'article 85 del Codi de Comerç.

2. L'empresa subhastadora respondrà solidàriament amb el titular del bé subhastat per la falta de conformitat d'este amb l'anunci de la subhasta, així com pels vicis o defectes ocults de la cosa venuda, quan haja incomplert les obligacions d'informació que li imposa l'article 58 de la present Llei.»

Article quint.

Es modifica el paràgraf ñ) de l'article 65.1 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactada com seguix:

«Article 65. *Infraccions greus.*

1. Tindran la consideració d'infraccions greus: (...)

ñ) L'incompliment de les obligacions que la regulació de les vendes a distància imposa en matèria d'informació i documentació que s'ha de subministrar al consumidor; dels terminis d'execució i de devolució de quantitats abonades; l'enviament amb pretensió de cobrament d'articles no sol·licitats pel consumidor, i l'ús de tècniques de comunicació que requerisquen consentiment previ o falta d'oposició del consumidor, quan no concórrega la circumstància corresponent.»

Article sext.

Es modifica la disposició adicional primera de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactada com seguix:

«Disposició adicional primera.

Quan el proveïdor actue en el marc de la seua activitat econòmica i l'altra part siga un consumidor,

el que disposen els articles 38 a 48 i 65.1, paràgraf ñ), de la present Llei s'aplicarà als contractes negociats a distància referents a la prestació de servicis, inclosos els arrendaments de béns immobles, amb les particularitats següents:

1. La regulació assenyalada no s'aplicarà als contractes que es referisquen a servicis financers com ara servicis d'inversió, assegurança, reassegurança, bancaris, relatius a fons de pensions i a operacions a termini i d'opció; als realitzats amb els operadors de telecomunicacions a causa de la utilització dels telèfons públics; als realitzats per a la construcció de béns immobles; als que regulen relacions familiars i successòries, i als contractes societaris.

2. Els articles 39.1, 40, 43.1, 44 i 47 no s'aplicaran als contractes de subministrament de servicis d'allotjament, de transport, de menjars o d'esplai, quan el proveïdor es comprometa en el contracte a subministrar estes prestacions en una data determinada o en un període concret.

3. L'article 47 no s'aplicarà als servicis l'execució dels quals es realitze utilitzant una tècnica de comunicació a distància que es presten d'una sola vegada i la facturació dels quals siga efectuada per l'operador de la tècnica de comunicació. No obstant, el consumidor, en tot cas, haurà d'estar en condicions de conèixer l'adreça geogràfica de l'establiment del proveïdor on puga presentar les seues reclamacions.

4. El termini per al desistiment es comptarà a partir del dia de realització del contracte o a partir del dia en què s'haja completat la informació a què es referix l'article 47, quan això es faça amb posterioritat a la realització del contracte. Esta forma de computar-se el termini haurà de constar en la informació prèvia que ha de subministrar-se a l'adquirent segons el que disposa l'article 40.

5. Serà la llei del lloc on ha de prestar-se el servicis la que determine quins dies són hàbils per a l'exercici del dret de desistiment.

6. El termini de tres mesos per a la resolució del contracte per falta de compliment del deure d'informació es compta a partir de la data de realització del contracte.

7. Excepte pacte en contra, l'adquirent no disposarà dels drets de desistiment que preveu l'article 44 en els contractes de prestació de servicis l'execució dels quals haja començat, amb l'acord del consumidor, abans de finalitzar el termini de set dies hàbils, ni en els contractes de servicis d'apostes i loteries.»

Article sèptim.

Es modifica la disposició final única de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del Comerç Detallista, que queda redactada com seguix:

«Els articles 1, 8, 10, 11, 12, 16, 17, 38.1, 38.3, 38.4, 38.8, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49.1, 51, 52, 53, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 63, i les disposicions addicionals primera, segona, tercera i quarta de la present Llei constitueixen legislació civil i mercantil, i seran d'aplicació general per emparar-se en la competència exclusiva de l'Estat per a regular el contingut del dret privat dels contractes, resultant de les regles 6a i 8a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 38.5, 38.6 i 38.7 constitueixen així mateix legislació civil i mercantil i s'emparen en les competències exclusives de l'Estat per a regular el contingut del dret privat dels contractes i per a regular les telecomunicacions, resultants de les regles 6a, 8a i 21a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 14, 15, 23.3, 24, 25, 28.1, 30.1, 31.2 i 33 de la present Llei s'emparen en la competència exclusiva de l'Estat per a regular el dret mercantil de la competència, resultant de la regla 6a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 2, 3, 4, 5, 6.1, 6.2, 7, 13, 37, 38.2, 62.2, 65.1.b), 65.1.c), 65.1.e), 65.1.f), 65.1.ñ) i 65.1.r) de la present Llei tindran la consideració de normativa bàsica dictada a l'empara de la regla 13a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 67, 69.1 i 70 es dicten a l'empara del que disposen les regles 1a i 18a de l'article 149.1 de la Constitució.

La resta de preceptes d'esta Llei podran ser aplicats en defecte de legislació específica dictada per les Comunitats Autònomes.

L'article 48.3 es dicta, a més, a l'empara de les competències exclusives de l'Estat en matèria de legislació processal contingudes en la regla 6a de l'article 149.1 de la Constitució.»

Disposició final primera. *Termini de garantia.*

Mentres no entre en vigor la norma que trasllade a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 1999/44/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i garanties dels béns de consum, el termini de garantia a què al·ludix l'article 11.2 de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris, no podrà ser inferior a sis mesos comptadors des de la data de recepció del bé de què es tracte, excepte quan la naturalesa d'este ho impedisca i sense perjudici del que, per a béns específics, establisquen altres disposicions legals o reglamentàries.

Disposició final segona. *Títols competencials.*

La present Llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva que atribueixen a l'Estat els articles 149.1.6a i 8a de la Constitució. No obstant, la nova redacció dels apartats 5, 6 i 7 de l'article 38 de la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista s'estableix, a més, a l'empara de l'article 149.1.21a de la Constitució; i els articles 38.2 i 65.1.ñ) d'aquella es modifiquen pels articles tercer i quint, respectivament, de la present Llei a l'empara de l'article 149.1.13a del text constitucional, sense perjudici de les competències que tenen les Comunitats Autònomes en matèries de comerç interior i defensa dels consumidors i usuaris.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 19 de desembre del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

25037 LLEI ORGÀNICA 10/2002, de 23 de desembre, de Qualitat de l'Educació. («BOE» 307, de 24-12-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta Llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei Orgànica següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Els canvis tecnològics han transformat les societats modernes en realitats complexes, afectades per un fort dinamisme que té en el coneixement i en la informació el motor del desenrotllament econòmic i social. En este nou context, les expectatives dels ciutadans respecte del paper dels sistemes d'educació i formació han augmentat notablement. D'acord amb això, la busca de polítiques educatives encertades, més ajustades a les noves realitats, s'ha convertit en una preocupació general dels poders públics.

L'educació es troba hui en el centre dels desafiaments i de les oportunitats de les societats del segle XXI. Gràcies als esforços dels ciutadans i al continu impuls dels governs, l'accés a l'educació s'ha universalitzat, i s'ha convertit en un dret fonamental i efectiu dels ciutadans.

L'educació, que unix el passat i el futur dels individus i les societats, està sempre influïda pel món del coneixement i pel dels valors, per les legítimes expectatives dels individus i per les exigències raonables de la vida en comú. Però mai com hui ha sigut més necessària la convergència entre eixes dimensions essencials de l'educació; mai ha sigut tan evident que qualitat i equitat, desenrotllament econòmic i cohesió social, no són elements contraposats, sinó objectius ineludibles, al mateix temps que complementaris, de l'avanç de les nostres societats.

Com és obvi, els sistemes educatius estan afectats per eixe major dinamisme i complexitat de la realitat social. Precisament per això, les reformes educatives han deixat de ser esdeveniments excepcionals, i s'han convertit en processos relativament continuats de revisió, ajust i millora. Es tracta de processos necessaris per a atendre les noves exigències i reptes de l'educació que compareixen en l'escena política, social i econòmica; i també, per a evitar que la rigidesa dels marcs normatius es trenque per l'espenta d'una realitat en continu canvi que, ben sovint, els sobrepassa.

La consecució d'una educació de qualitat per a tots, que és l'objectiu essencial de la present Llei, és un fi les arrels del qual es troben en els valors humanistes propis de la nostra tradició cultural europea. I, a més, constitueix, en el moment present, un instrument imprescindible per a un millor exercici de la llibertat individual, per a la realització personal, per a l'èxit de cotes més elevades de progrés social i econòmic i per a conciliar, en fi, el benestar individual i el benestar social.

Espanya no és aliena als desafiaments del present i del futur, com tampoc ha sigut aliena als canvis experimentats per l'educació al llarg de la història. Durant el segle XX, l'educació va ocupar també el centre d'una complexa relació entre l'acció de l'Estat, les iniciatives privades i les demandes de la societat.

En la història recent, el desenrotllament econòmic, social i cultural d'Espanya es va vore menyscabat per la qualificació insuficient dels seus ciutadans. La universalització de l'Educació Primària no es va completar fins entrada la segona mitat del segle XX, encara que

el nostre nivell d'escolarització en l'Educació Secundària i Universitària ja fóra, llavors, semblant a la dels països europeus del nostre entorn.

Esta situació obeeïa al fet que la demanda social d'educació, en països amb relatiu endarreriment, sol localitzar-se, sobretot, en els sectors ja educats, de manera que la seua extensió a la població amb baix nivell d'instrucció va requerir, a més de l'acció —tradicional en este camp— de l'Església Catòlica, la d'iniciatives privades molt diverses i, per descomptat, de la voluntat i l'acció decidida de l'Estat.

Hui, amb la perspectiva d'un segle, sabem que les polítiques educatives públiques han experimentat un salt quantitatiu i qualitatiu en la seua eficàcia, sobretot, a partir del començament de la dècada dels setanta del passat segle XX. Va costar més de cent anys portar a la pràctica l'Educació Primària obligatòria i gratuïta, que havia sigut establida en l'anomenada «Llei Moyano», de 1857. En els últims trenta anys, en canvi, l'educació obligatòria i gratuïta s'ha generalitzat en el nostre país, i s'ha ampliat fins als setze anys.

La societat espanyola ha afrontat, per tant, una profunda transformació en els últims decennis. Ha aconseguit, al mateix temps, resoldre positivament els seus propis canvis interns i encarar els processos d'adaptació requerits per la integració d'Espanya en la Unió Europea. En poques dècades, les condicions de desenrotllament d'Espanya han millorat considerablement, i hui pot comprovar-se empíricament que benèfic que ha resultat a eixos efectes la major qualificació dels ciutadans: és una evidència que la millora substancial del nivell educatiu mitjà que ha experimentat Espanya al llarg de les dos últimes dècades del segle XX ha fet de l'educació un dels factors més importants d'acceleració del creixement econòmic i del benestar social del país.

En eixe esforç comú han exercit un paper important les reformes prèvies del nostre sistema educatiu. L'extensió i universalització de l'educació bàsica no sols ha suposat un avanç substancial cap a l'efectiva igualtat d'oportunitats; també ha facilitat un increment en els diferents nivells de qualificació d'una bona part de la joventut espanyola.

Amb tot, eixe innegable progrés històric no ha d'ocultar una sèrie d'importants deficiències que hui mostra el nostre sistema educatiu. Són deficiències que han de ser esmenades perquè així ho requereixen el futur dels nostres jòvens, les aspiracions de les famílies i les necessitats de la nostra economia i de la nostra societat.

La conseqüència del que s'ha exposat és que els problemes del sistema educatiu no es concentren ja entorn de la tasca d'universalitzar l'educació bàsica. Es concreten, més aïna, en la necessitat de reduir les elevades taxes d'abandó de l'Educació Secundària Obligatòria; de millorar el nivell mitjà dels coneixements dels nostres alumnes; d'universalitzar l'educació i l'atenció a la primera infància i en la necessària ampliació de l'atenció educativa a la població adulta.

El desafiament consistix a integrar tots eixos objectius en la perspectiva d'una educació i d'una formació al llarg de tota la vida, en què les diferents etapes educatives formen un continu, i es relacionen entre si tant des del punt de vista de l'eficàcia de les accions educatives com des del de l'eficiència de la inversió pública en educació.

Aconseguir el major poder qualificador del sistema educatiu junt amb la integració en este del màxim nombre possible d'alumnes, són objectius essencials d'esta reforma.

El caràcter certament històric dels avanços aconseguits no ha de justificar ni pot justificar cap autocomplaença. Les avaluacions i les anàlisis del nostre sistema educatiu, efectuades per organismes i institucions tant nacionals com internacionals, revelen deficiències de